

Dopis od preláta (květen 2011)

Dopis od mons. Javiera Echevarrúi je plný radosti, kterou začal měsíc květen: oslava velikonoční doby, blahoslavení Jana Pavla II. a začátek měsíce věnovaného Panně Marii.

15.05.2011

Milovaní, ať Ježíš chrání mé dcery a syny!

V našich srdcích stále zní, nyní a neustále, ozvěna radosti Církve:

Surrexit Dominus vere et apparuit Simoni,[1] Pán skutečně vstal a zjevil se Šimonovi. Tímto zvoláním nadpřirozené a lidské radosti přijali apoštolové v jeruzalémském Večeřadle, na konci prvních křesťanských Velikonoc, dvojici učedníků, kteří se uprostřed noci spěšně vrátili z Emauz. Kleofáš a jeho společník jim sdělili, že se jim Ježíš zjevil na cestě do oné vesnice a dokonce s nimi seděl u stolu.

Jak snadné je pro nás pochopit překvapení oněch mužů, svědků potupné Mistrovy smrti! A také proč neuvěřili zprávě svatých žen, které u Pánova prázdného hrobu, v brzkých ranních hodinách, obdržely tuto mimořádnou zprávu: *Nebojte se! Jděte a oznamte mým bratřím, ať odejdou do Galileje. Tam mě uvidí.*[2] Nicméně (jak úžasně je nám Bůh nablízku!) tak velká byla Ježíšova touha utěšit své blízké, obnovit jejich víru a radost, že na jejich shledání v

Galileji nečekal. Ještě té noci přišel do místnosti, kde se ze strachu před Židy zdržovali za zavřenými dveřmi, [3] a pozdravil je: *Pokoj vám!*

Učedníci byli polekáni a vystrašení, říká nám sv. Lukáš, a domnívali se, že vidí ducha. A on jim řekl: *Proč jste rozrušení a proč vám v mysli vyvstávají pochybnosti? Podívejte se na mé ruce a na mé nohy: vždyť jsem to já sám! Dotkněte se mě a přesvědčte se: duch přece nemá maso a kosti, jak to vidíte na mně.* [4] Pak se jich zeptal, jestli nemají něco k jídlu, aby se přesvědčili, že je to skutečně on, dobrý Mistr, který zvítězil nad ďáblem a hříchem, který zlomil pouta smrti.

Během prvního velikonočního týdne rozjímala Církev radostně, znovu a znovu, nad evangelijními texty, které nám vyprávějí o Kristově zmrtvýchvstání. Činí tak s vděčností a hlubokým pohnutím, naplněná vírou v Pánovo vítězství. Tato událost

je v lidských dějinách unikátní a přibližuje nám okamžik všeobecného vzkříšení v poslední den. Křtem jsme byli začleněni ke Kristu a stali se účastnými jeho smrti a vzkříšení. Mrtvi hříchu a vzkříšení k životu milosti nyní kráčíme novým životem, zatímco očekáváme úplné obnovení našeho bytí. Neboť, jak píše sv. Pavel, *jestliže jsme s ním srostli tak, že jsme mu podobní v jeho smrti, budeme mu tak podobní i v jeho zmrtvýchvstání.*

[5]

Opět se podivujeme nad Boží všemohoucností a milosrdenstvím. Kristovo vzkříšení neznamenal pouze návrat k předchozímu životu, jako tomu bylo v případě Lazara, Jairovy dcery, nebo syna vdovy z Naimu, které náš Pán povolal z fyzické smrti a prodloužil jejich pozemský život o několik let, dokud opět nezemřeli. **Svědectví Nového zákona nás nenechává na pochybách, že to, co se stalo při**

,Vzkříšení Syna člověka‘ byl zcela odlišné. Ježíšovo Vzkříšení bylo vstupem do zcela nové formy života, do života, který již není podroben smrti a zrození, ale leží mimo něj - život, který otevírá novou dimenzi lidské existence. Proto Vzkříšení Ježíše není ojedinělou událostí, kterou bychom mohli přejít jako něco náležející minulosti, nýbrž ,vývojovým skokem‘ ... Ve Vzkříšení Ježíše je dosaženo nového způsobu lidské existence, která ovlivňuje každého a otevírá pro lidstvo budoucnost, nový druh budoucnosti.[6]

V dějinách světa představuje oznámení Kristova Vzkříšení onu ,dobrou zprávu‘ par excellence. Aby vydávali svědectví o této skutečnosti, apoštolové se po překonání všech svých obav rozptýlili po celém světě. Mučedníci byli silní v každém trápení a dokonce i v samotné smrti.

Mnoho vyznavačů a panen se vzdalo svých ambicí a útěch zde na zemi, aby vši silou usilovali o věčná dobra. A nespočet obyčejných křesťanů v průběhu staletí pozvedalo svůj zrak k nebi, zatímco s poctivostí a láskou k Bohu a k celému lidstvu pracovali ve strastech tohoto světa.

Co dělá Kristovo vzkříšení tak neobyčejným je skutečnost, že jeho nejsvětější lidství, s tělem a duší znovu spojenými, bylo mocí Ducha svatého zcela proměněno ve slávě Boha Otce, jak jasně vidíme ve vyprávěních o jeho zjeveních učedníkům, ovšem neztratilo svou lidskou podstatu. Je to událost, jež jednoznačně přesahuje veškeré naše zkušenosti. Tato historická skutečnost, založená na svědectví zcela věrohodných svědků, je zároveň základním předmětem nadpřirozené víry. Jak řekl sv. Augustin: „Není nic zvláštního věřit v Kristovu smrt ... Všichni věří, že

Kristus zemřel. Ale vírou křesťanů je víra, že vstal z mrtvých. Věřit, že opět vstal, je veliké.“[7]

Možná jsme si někdy položili otázku, proč se Ježíš po zmrtvýchvstání neukázal všem, aby tak v něho všichni uvěřili. Benedikt XVI. píše: **Původ všeho nového byl vždy malý, takřka neviditelný, a snadno přehlédnutelný. Sám Pán nám řekl, že ‚nebeské království‘ je na tomto světě jako hořčičné semínko, nejmenší ze všech semen (srov. Mt 13:31-32), v němž jsou ale obsaženy nekonečné Boží možnosti.**[8] A dochází k závěru: **A tak Vzkříšení vstoupilo do světa pouze prostřednictvím několika tajemných zjevení několika málo vyvoleným. A přesto to byl onen nový začátek, na který svět tiše čekal.**[9]

V průběhu staletí se víra ve Vzkříšení našeho Pána rozšířila po celém světě.

Prostřednictvím věřících, členů
Mystického Těla putujícího po zemi,
zakořenila v nových kulturách a
civilizacích. Jak na tom naléhavě
trval sv. Josemaría, teď je to na vás a
na mě, na všech křesťanech,
abychom vydávali svědectví o Kristu
svým jednáním a svými slovy.

**Radostné velikonoční poselství tak
vyžaduje konání nadšených a
odvážných svědků. Každý Kristův
učedník, a také každý z nás, je
povolán být svědkem. Je to přesný,
náročný a povznášející příkaz
Vzkříšeného Pána. ‚Zpráva‘ o
novém životě v Kristu musí v
životech křesťanů zářit. Musí být v
těch, kdo ji přinášejí, živá a
aktivní, opravdově schopná měnit
srdce a celé životy.[10] Posilujeme
každý den svou pevnou a silnou víru
v triumf našeho Pána? Naplňuje nás
na naší cestě důvěrou vědomí, že
Kristus skutečně vstal? Snažíme se
neustále, na všech křižovatkách naší**

pozemské pouti, uvádět toto ve
známost všem kolem nás?

Ze všech těchto důvodů **jsou**
***Velikonoce dobou radosti, takové
radosti, která se neomezuje jen na
toto období liturgického roku, ale
takové radosti, která neustále
naplňuje srdce křesťana. Protože
Kristus žije: Kristus není osoba,
která v jisté době prožila svůj život
a odešla a na kterou vzpomínáme
jako na zářný příklad. Ne: Kristus
žije. Ježíš je Emanuel: Bůh s námi.
Jeho vzkříšení nám dává poznat,
že Bůh neopouští své věrné.***[11]

Ježíš Kristus, nyní ve slávě se svým
Otcem, je dále přítomný v Církvi,
především v Eucharistii, a skrze
milost také v srdci každého křesťana.
Křtem jsme obdrželi nový život,
který má náš Pán v jeho plnosti.
Ostatní svátosti přivádějí toto
nadpřirozené bytí k ještě větší
dokonalosti. Pouze vzkříšením těla

bude v členech Mystického Těla
dosaženo plné slávy, kterou má nyní
naše Hlava, Ježíš, společně s Pannou
Marií, která je naší Matkou. Přesto,
jak zdůrazňoval náš Zakladatel, už
zde na zemi ***nám naše víra říká, že
člověk ve stavu milosti je roven
Bohu. Jsme lidé, muži a ženy,
nikoliv andělé. Bytosti z masa
krve, se svým srdcem a svými
vášněmi, se svým smutkem a se
svou radostí. Ale ztotožnění s
Bohem je pro každého člověka
předzvěstí slavného vzkříšení.***[12]

Ať z našich srdcí neustále stoupá
díkůvzdání při uvědomování si, že
jsme dětmi Boha Otce, v Ježíši Kristu,
skrze Ducha svatého.

Tato předzvěst konečné slávy jasněji
září v životech svatých, zejména
těch, jež Církev vyzdvihuje jako
příklady ctnosti a nabízí nám je k
uctívání. Jak je jen přirozené,
konečný triumf těchto našich bratří a
sester nám přináší velkou radost. A

naše radost je obzvláště silná dnes, 1. května, kvůli blahořečení našeho milovaného Jana Pavla II. Ačkoli převážná většina z vás se v Římě této slavnosti nemohla zúčastnit, všichni se v našich srdcích cítíme velmi těsně spojeni s tímto velkým svátkem celé Církve.

Všichni jsme znali tohoto velkého papeže, který až do svých posledních okamžiků zde na zemi velkoryse stravoval celý svůj život ve službě duším. Byli jsme svědky síly jeho víry, pevnosti jeho naděje, žáru jeho lásky, která zahrnovala všechny muže a ženy. V Opus Dei navíc máme, jak jsem vám připomínal při různých příležitostech, velký dluh vděčnosti k novému blahoslavenému. Především proto, že Jan Pavel II. byl nástrojem, který Bůh použil k tomu, aby nám udělil definitivní právní strukturu Díla a svatořečení sv. Josemaríi. Je proto jen přirozené, že nyní cítíme zvláštní

radost z jeho povýšení na oltář a děkujeme Bohu za dar, který udělil Církvi. Já sám budu 3. května sloužit slavnostní děkovnou mší svatou. Spojte se v tento den s větší intenzitou, je-li to možné, s mou mší svatou, a proste za všechny úmysly, které Pánu předložím na přímluvu nového blahoslaveného.

Začínáme také měsíc květen. Během těchto týdnů nás Církev vybízí, abychom mimořádným způsobem uctívali Nejsvětější Pannu Marii. Navrhuji vám, abyste se utíkali k přímluvě našeho Otce a Jana Pavla II., a prosili je, aby pro nás získali - v těchto dnech bezprostředně následujících po papežově blahořečení - milost co největší silou milovat a ctít Matku Boží. Karol Wojtyla se už od raného mládí plně nabídl Marii, jak to vyjadřuje heslo, napsané na jeho biskupském erbu: *Totus Tuus*. Také sv. Josemaría chtěl být naprosto věrným nástrojem

Královny nebes. 28. prosince 1931
okomentoval tento zvyk řeholnic
založených sv. Alžbětou, jež si
připomínají na svátek svatých
Mládátek. Napsal: ***Má Paní, ani ze
žertu nechci, abys přestala být
Paní a Císařovnou všeho stvoření.***
[13]

I my, kdo jsme, kdo chceme být úplně
oddaní Pánovi, musíme následovat
Mariinu cestu, kterou nám sv.
Josemaría zanechal jako dědictví.
***Pokud mne chcete v něčem
napodobovat, řekl, ať je to v mé
lásce k naší Paní.***[14] Tento měsíc
nám nabízí skvělou příležitost, jak
prostřednictvím tradičních
květnových poutí zesílit mariánskou
úctu. Pozvěme v těchto dnech své
přátele a známé k návštěvě nějaké
kaple či svatyně Panny Marie,
modlíce se a rozjímající o
tajemstvích svatého růžence.
Vykonáme pro ně velké duchovní
dobro, neboť ***jdeme k Ježíši a***

,vracíme' se k Němu skrze Marii.

[15] Usilujte se vykonat tuto pouť s oddaností, jakou měl náš Otec při jeho pouti do Sonsoles. A jak nám navrhl o léta později v Mexiku, v jeho novéně k Panně Marii Guadalupské, přinášejme naší Matce mnoho malých růží, které nacházíme v událostech každého dne.

14. května, v předvečer čtvrté neděle velikonoční (také nazývané neděle *Dobrého Pastýře* podle evangelia, které se tento den čte) udělím svátost kněžského svěcení 35 jáhnům, vašim bratrům. Žádám vás, jak je při těchto příležitostech zvykem, abychom byli všichni velmi těsně spojeni v modlitbě a nabídli obět za tyto nové kněze i za kněze celého světa. Pamtujte ve vašich modlitbách zvláště na papeže a všechny biskupy, abychom mohli neustále napodobovat Dobrého pastýře, který dává život za své ovce.[16]

Hned po Svatém týdnu jsem vykonal rychlou cestu do Slovinska a Chorvatska. V Lublani a v Záhřebu jsem se setkal s věřícími Prelatury a s mnoha dalšími lidmi, které duch Opus Dei obohacuje. Vzdávám Bohu díky, neboť apoštolská práce mých dcer a synů zapouští silné kořeny v těchto dvou zemích, za něž se náš Otec tolik modlil. Je obtížné přiblížit, jak moc miloval každou zemi, zejména ty, které musely procházet tolika různými obtížemi.

Vracím se na začátek tohoto dopisu. *Surrexit Dominus Vere!* **Vzkříšený Kristus jde před námi k novým nebesům a k nové zemi (srov. Zj 21,1), v níž budeme konečně všichni žít jako jedna rodina, jako synové téhož Otce. On je s námi až do konce času.**^[17] Skrytý svátostným způsobem v podobě chleba a vína setrval v Eucharistii, aby naslouchal našim modlitbám, aby nás utěšoval a dodával nám sílu.

Neopouštějme jeho společnost a
přivádějme k němu mnoho dalších,
aby i oni (odpusťte mi odbočku, ale
jak vděčný byl Don Álvaro, když
vzpomínal na své první svaté
přijímání!) mohli zažívat radost být s
Kristem, doprovázet Krista a žít v
Kristu. Je tolik památných dní v
historii Díla, že nemohu nezvolat: jak
se o nás Panna Maria stará! Děkuje
jí.

S láskou Vám žehná,

Váš Otec

+ Javier

Řím, 1. května 2011

[1] *Lk* 24:34.

[2] *Mt* 28:10.

[3] Srov. *Jan* 20:19.

[4] *Lk* 24:36-39.

[5] Řím 6:5.

[6] Joseph Ratzinger-Benedikt XVI, *Ježíš Nazaretský II*, s. 244.

[7] Sv. Augustin, [O Žalmech], 120, 6 (CCL 40. 1791).

[8] Joseph Ratzinger-Benedikt XVI, *Ježíš Nazaretský II*, s. 247.

[9] *Ibid.*

[10] Benedikt XVI, *Promluva na generální audienci*, 7. dubna 2010.

[11] Sv. Josemaría, *Jít s Kristem*, č. 102.

[12] *Ibid.*, č. 103.

[13] Sv. Josemaría, *Soukromé poznámky* (28. prosince 1931), č. 517 (Srov. Andrés Vázquez de Prada, *Zakladatel Opus Dei*, I. díl, s. 315).

[14] Sv. Josemaría, v roce 1954.

[15] Sv. Josemaría, *Cesta*, č. 495.

[16] Srov. *Jan* 10:1-18.

[17] Benedikt XVI, *Poselství urbi et orbi*, 24. dubna 2011.

.....

pdf | dokument generován automaticky
z <https://opusdei.org/cs-cz/article/dopis-od-prelata-kveten-2011/> (20.03.2026)